



# Fény sugar

Evangéliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félfévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

## Emberektől vagy Istentől? Csel. 5: 38-39.

A tanítványok bizonysgot tettek Urukról, mert nem tehatték, hogy amiket láttak és hallottak, azokat ne szólják. Tílalom ellenére is bizonysgot tettek. A börtön, melybe vettek, sem félemlítette meg őket s nem akadályozta meg a bizonysgtevésben, mert meg voltak róla győződve s ahhoz is tartották magukat, hogy »Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek«. A főpapi tanács dült-fült s arról tanácskozott, hogy megöli őket. A tanács egyik tagja, Gamáriel, azonban józanságra intette őket ama híressé vált elvének hangoztatása által, hogy ha emberektől van e tanács vagy e dolog, semmivé lesz, ha pedig Istentől, úgysem tehetnek ellene semmit. Tehát ezen fordul meg: emberektől-e, avagy Istentől?

Krisztus ügye mintha rosszul állna ma. A jelen is sok nehéz jelt mutat, a jövő pedig sötét árnyakat vetít előre. Sok titkos tanácskozás folyik és sok nyílt színvallás történik, melynek egy a lényege: Feszítsd meg! S vesszen, aki hú Hozzá! Nap mint nap van alkalmam beszélni emberekkel, kiknek megkínzott élete bizonysg e mellett. Krisztus és övéinek ügye mintha rosszul állna. Mintha. Csak mintha. Valójában nem éspedig azért nem, mert az ügy Istentől van. Ha csak emberektől volna Krisztus — ha nem volna Isten Fia — és ha csak emberek verejtékes alkotása volna Istenországa, ország e világból, s nem onnan felülről való Királyság, akkor rosszul állna az ügye s azoké, kik ezen ügy szolgálatában állnak. De Istentől van s azért jelen és jövő legyen bár ijesztő, de Krisztus ügyét meg nem ronthatja. Isten ellen lehet harcolni, de Istent legyőzni nem lehet. Így hát Krisztus ügye jól áll, jóllehet úgy tetszik, mintha rosszul állna. Jól áll.

A főpapi tanács a jövőre volt utalva annak eldöntése céljából, hogy az ügy Istentől van-e, mi előttünk azonban kítárva a kétvezredek mult a maga megszámlálhatatlan »bizonyítékával«, melyek szerint a kereszténység ügye Istentől van és Istené. Nem szól-e ez a mult amellett, hogy a kereszténység »ama kövön« nyugszik, s hogy élő Ur a hordozója, s hogy Isten élő Lelke munkálkodik szüntelenül benne és rajta? Evezredek harc, megpróbáltatás, verántság csak megerősíti ezt. Mi tudjuk, hogy Krisztus ügye Istentől van.

Ezért testestől-lelkestől ennek az ügynek a szolgálatába álljunk. Életünk áldozat legyen az Ur oltárán, miként az apostoloké is az volt. Minden tettünk istentisztelet legyen; szolgálat az Ur ügye körül. Minden nap s minden perc elveszett, eltékozolt, ha nem a szolgálata. Sőt harcolunk Isten ellen, ha nem úgy van. Ha életünk nem az Istené, úgy »e világ istenée«, a Gonoszé, akkor pedig Isten elleni élet. Hogyan akarnánk Isten ellen harcolni? Inkább nem élni, mint Isten ellen harcolni!

Krisztus ügye nem emberektől, hanem Istentől van. Ezt tudjuk, ebben van megnyugvásunk, ez indít szolgálatra s ez óv meg attól, hogy Isten ellen harcoljunk. Így hát mi magunk is tanúsága vagyunk annak, hogy Krisztus ügye Istentől van. Nem emberektől, hanem Istentől. S így sorsa is nem emberek, hanem Isten kezében van. Jó kézben.

Z. H.

## Haldoklik-e az egyház?

Keresztyének olyan emberek, akik nem az illúziók világában élnek. Így ítelt egykor Napoleon is az igazi keresztyének felől, s valóban így van. Krisztus megnyitja a szemünket a valóságok meglátására. Valóság az, hogy napjainkban vihar tör elő Krisztus gyülekezete ellen. Olyan hatalmas, hogy emberek itt is, ott is az egyház haldoklásáról beszélnek. De valóság az is, hogy az egyház Ura gyülekezetét új nagy feladatokra készíti fel a viharban. Az egyház Ura mindig így cselekedett: nyomorúság, szorongatás, üldözöttség, mártírok vére az a mag, amelyből győzelmes új erővel növekszik a gyülekezet. Az élő Isten nagy viharok zúgásában építi gyülekezetét s újra meg újra megéli a világ, hogy Krisztus az Ur, akinek a gyűlölet és ellenségeskedés viharai is engedni kénytelenek.

### Heródes félelme.

Nem történt-e különös dolog akkor is, mikor Krisztus született? A hatalmas Heródes módfelett megijed a jászol szalmáján fekvő bepólyált kis gyermektől. A trónja miatti aggodalom megerleli benne a szörnyű tervet, hogy Jézust, akitől anynyira fél, eltegye az útból. S amikor az első úton nem jut el a célhoz, keres egy másodikat: olyan gyermekmészárást rendez, amilyen még nem látott a világtörténelem. — Abban igaz a Heródesnek, hogy Jézus trónokat ingat meg; de abban tévedett, hogy megsemmisítheti Jézust.

### És harminc évvel később?

A legfelsőbb és leghatalmasabb egyházi hatóság ármánykodása sikerre járt. Elérték céljukat: Krisztust megfeszítették. Krisztus meghal a kereszten! A főtanács tagjai győztes örömmel hagyják el a rettenetes tragédia színhelyét. Krisztus művének a sorsa meg van pecsételve. — De mit cselekszik az egyház Ura? Különös hírek terjednek el a városban. A főtanács közlése: »Az ő tanítványai eljövének éjjel és ellopták őt«. A tanítványok azt mondják: Elvitték az Urat a sírból. Melyiknek van igaz a? Egyiknek sem. »Föltámadott az Ur bizony!« Ez az igazság. Jézus gyülekezetének az ellenségei megint elszámították magukat. Abban természetesen igazuk volt: Krisztus vallásokat ingat meg, de abban elszámították magukat, hogy a Kereszt Krisztus gyülekezetének a halálát fogja jelenteni.

### A francia forradalom.

Messze vezetne, ha lépésről-lépésre követnénk az egyház Urát, amint az egyes századokban a történelmet igazgatja. Atsietünk az időkön. Megint hatalmas vihar ostromolja Krisztust és az ő gyülekezetét. Franciaország diadalmában úszik. Krisztust ledöntötte a trónjáról és az ész istennőjét ültette a helyébe. De sajátos, nagyon sajátos. Úgyanaz a francia kormány teszi ezt a nyilatkozatot: A francia kormány elismeri egy felsőbb lény létezését, és Robespierre, a forradalom vezéreinek egyike kénytelen kimondani: »Ha nem volna vallás, nekünk kellene egyet kitalálnunk«.

### És a bolsevizmus?

Az Isten nélküli ország földjén 25 éve áll a harc Krisztus és az ő gyülekezete ellen. 25 éve használják föl a legmodernebb propaganda, a zsarnokság és a legvérengzőbb erőszak minden eszközt, hogy az egyházat teljesen megsemmisítsék. Es mit értek el? Röviddel ezelőtt írta az istentelenek egyik vezére: »Még most is úgy vélekedik sok társam, hogy elég a templomokat becsukni, a papoknak az istentisztelet tartását megtiltani, hogy megsemmisítő győzelmet arassunk a vallás elleni harcban. Es nem veszik észre, hogy ezek az intézkedések nem javítanak, hanem rontanak a helyzeten. Most a kollektív földművelők otthonában keletkeznek templomok és imaházak. A szentképek átvándorolnak a főhelyről a ládába, a kollektív földművelőkből papok lesznek, és vannak istentiszteletek. Azzal, hogy leszorítottuk a vallást a mélybe, még nem semmisítettük meg.«

Ilyen úr az egyház Ura. Hiába tombolnak a viharok, egyháza nem dől össze, mert kösziklára építettett.

Az Ige kőszájként megáll,  
Megszégyenül, ki bántja,  
Velünk az Úr táborba száll,  
Szentlelkét ránk bocsátja.  
Kincsünk, életünk,  
Nőnk és gyermekünk  
Mind elvehetik,  
Mit árt az ő nekik?  
Mienk a menny örökre.

*A bizonyágtevők olyan emberek, akik valamit átéltek és annak bizonyágai. Krisztus bizonyágtevői Krisztusról, Krisztus életéről tesznek bizonyágot. Bizonyágtevő szolgálatukat nem a maguk képességeivel, hanem erre nyert isteni erővel végzik. Bizonyágtevő szolgálatuk, mint a vízbe vetett kő, az ellenséges világban egyre nagyobb hullámgyűrűket ver mind e világ végezetéig.*

## A vértanú vigasztalása.

Az áldott hugenotta igehirdető, Rabbaud Pál életrajzában olvassuk, hogyan indult el ezer életveszély között Lyonba, hogy Calas Jánost, akit hitéért kerékezőrnek, szenvedése utolsó óráiban meg erősítse. Nyíltan sehohsem mutatkozhatott, különben ő is arra a sorsra jutott volna. Azon a téren, ahol a kivégzés végbement, egy ház ablakának a függőnye mögé állt, ahová Calas János föltekinthetett. Valaki odasúgta a vértanúnak, hogy arra az ablakra tekintsen. S amikor összetört tagokkal vergődött a keréken és tusakodott a halállal, égő szemé azt az ablakot kereste. Mit látott ott? A függöny megmozdult, Rabbaut előlépett és nyitott Bibliát tartott a magasba, hogy emlékeztesse az ígéretekre, eszébe juttassa: »Légy hív mindhalálig és néked adom az életnek koronáját.«

## A szent „kell“.

Hangzik a szomorú ének, a »kell« éneke:

»Kell... és mindennap, kell halálig, míg a hajunk szürkére válik, míg az arcunkra ráncok róják a »kell« kegyetlen indulóját.

Kell, kell... születni, élni lenni...«

De van egy szent »kell«, egy boldog kényszer is. Csak Isten gyermekei ismerik. Jézus már 12 éves korában ismerte: »Nem tudjátok-e, hogy nekem azokban kell foglalatossá lennem, amelyek az én Atyámnak dolgai«. Ott égett az apostolok szívében: »Nem tehetjük, hogy ne szóljuk, amiket láttunk és hallottunk«.

Voltak waldensek, akik azért járták be mint kereskedők az országot, hogy áruikkal együtt Isten Igéjének a drágagyöngyét is felkínálják. Gyakran úgy megszégyenítettek bennünket a pogányokból lett keresztyének, mert ott ég a szívükben ez a drága kényszer. Hívó japán Újtestamentumot ajándékozott egy börtönigazgatónak. Azt nem érdekelte, továbbadta egy súlyosan elítélt betörőnek, aki örömmel olvasta és továbbadta. Később tűz ütött ki a börtönben, de a foglyok nem szöktek meg, hanem segítettek a tüzet oltani. A japán kormány ezen való csodálkozásában vizsgálatot indított és kiderült, hogy a rendkívüli magatartás az Újtestamentum műve volt. A betörő jutalmul kegyelmet kapott, de bennső kényszer ott tartotta a börtönben, hogy tovább hirdesse a foglyok között a Megváltó nevét.

A szerszámot akkor nem fogja a rozsdá, akkor ragyog, ha naponta használják. Mi is ilyen szerszámok vagyunk. Amikor hajt a boldog kényszer, amikor munkálkodunk a mi Mesterünkért, akkor ragyogunk. Akkor nem fog velünk megtörténni, ami egy keresztyén testvérünk házában történt. Új

leányt fogadott s a leány alig lépett a konyhába, mindjárt azt kérdezte a társától: »Ugy-e, az úr hívó ember?« »Eltaláltad.« »Mindjárt gondoltam, hiszen olyan szomorú az arca.«

Ó, a szent »kell«, a Krisztusért végzett boldog szolgálat letakarítja az ilyen rozsdát a szerszámról.

---

Rólunk úgy kellene ragyognia Isten dicsőségének, mint a harmincsepek tükrözik a tündöklő napot.

*Bodelschwingh.*



Arcunkat a nap felé fordítani az egyetlen lehetőség arra, hogy mögénk kerüljön a magunkvetette árnyék.

*Müller-Gordon.*

## Nagyanyó és unokája.

Ma gyermekkorom édes távolából, felém mosolygott öreg nagyanyám. Kezet fogtunk egy közös akaratban. Napfényes örökségül hagyta rám.

A szeretet titkában találkoztunk.

Úgy szeretett, mint kicsiny gyermeket. Fiókos szekrény száz titkos zugából annyi mindent előkeresgetett.

Tán nem is volt más töprenkedő gondja, mint: mit adhatna még oda nekem. Reszkető keze végigsimított a babaruhának való selymeken.

Neki talán én voltam az ajándék... a kacagásom és az örömöm.

Boldog volt látva: selyemben, mesében. Régi rimekben hogy gyönyörködöm.

Most így kutatok lelkem titkosmívű rejtekein: mit adhatnék oda?

Mióta Krisztus életembe lépett, mindennap új ajándék, új csoda!

Nyitogatom a zárat: a rimek gyöngysorát, kincseimet keresem.

Ó, tudom én, hogy mindent Tőle kaptam és visszapakok ezerszeresen.

Nem kéregetve, mindig mint Király jön. Rég nem-tudom, mik a hétköznapok.

Mégis olyan jó keresve kutatni, mi az, amit még odaadhatok!

S míg nyitogatom a rejteket, zárat, — mintha Királyom jöttét hallanám... — a gyermekévek tiszta távolából értő mosollyal néz a nagyanyám.

*T. E. d. t.*

## Utmutató a Szentírás olvasásához.

*Júl. 1. Jer. 3:11—19. II. Tim. 2:20—26.* Timótheus fiatal ember volt, szüksége volt arra az intésre, amelyet Pál ad neki itt a 22. versben. De éppen az a tény, hogy Pál így inti, bizonyítja, hogy Krisztus erejében lehetséges legyőzni ezeket az ifjúkori kívánságokat, amelyek olyan sok ifjút visznek veszedelembe. S ha egy ifjú még hozzá az Úr szolgálója, annál fontosabb a tisztá élet.

*Júl. 2. Jer. 3:20—25. II. Tim. 3:1—9.* Ha körülnézünk a világban, fájdalommal látjuk, hogy az itt felsorolt bűnök ugyancsak burjánzanak. Milyen könnyen meg-ejtik ezek különösen a fiatal nemzedéket, ha nem vigyáz és nem kerül a rossz társaságot. Ügyeljünk magunkra s ügyeljünk a körülöttünk felnövekedő ifjúságra, mert a napok gonoszak.

*Júl. 3. Jer. 4:1—4. II. Tim. 3:10—17.* Boldog ember az, akit gyermekesétől fogva belévezettek a Szentírás ismeretébe, s akinek olyan jó tanítója van, mint Pál Timótheusnak. Előtte áll ugyan az, hogy hitéért szenvednie kell, de mi ez ahhoz a boldogsághoz képest, amit az Ige nyújt neki tanítás, fegyver, nevelés, megjobbítás, felkészítés által! Ki ne választana szívesen ezt az utat?

*Júl. 4. Jer. sir. 3:22—32. II. Tim. 4:1—5.* Az Igét hirdetni kell, akár alkalmasnak látszik reá az idő, akár alkalmatlannak, hirdetni kell akkor is, ha szenvedés érte a jutalom. Ha mi hívek vagyunk, akkor az Úr a felelősséget magára vállalja, s aki az igazságtól elfordul, nem a mi bűnünk miatt vész el, hanem a saját-magáé miatt. Nekünk csak az a feladatunk, hogy szolgálatunkat betöltsük.

*Júl. 5. Lk. 5:1—11. I. Pét. 3:3—15a. Lk. 9:18—26. Csel. 5:34—42. II. Tim. 4:6—8.* Hogy az igazság koronáját megkapjuk, ahhoz szükséges, hogy vágyva várjuk az Úr megjelenését. De erre csak akkor vagyunk képesek, ha igazán készen vagyunk. Isten Lelke folyvást munkában van, hogy elkészítsen bennünket, de sok függ attól, hogy mennyire adunk helyet ennek a munkának.

*Júl. 6. Zsolt. 73:1—12. II. Tim. 4:9—22.* Még az Úr Jézus közvetlen tanítványai közt is akadt egy Júdás, csodálkozhatunk-e, ha Pál apostolnak is akadt egy Démása. Fájdalom, minden keresztyén közösségből válnak ki ma is olyanok, akik a világhoz ragaszkodnak. De vannak Lukácsok és Márkok is, akik alkalmasak a szolgálatra. Az ilyeneket becsüljük meg.

*Júl. 7. Jer. 7:5—18. Titus 1:1—4.* Pál a közös hit szerint való igaz fiának nevezi Titust. Valóban, minden testi rokonságnál szorosabb kötelék az, amely összefűzi azokat, akik a Jézus Krisztusban való hit által lettek testvérekké. Közös ezeknek a hitők, a reménységök, közösek a céljaik, s azért tudnak a munkában is összeforrni és egymást segíteni.

*Júl. 8. Jer. 4:19—31. Titus 1:5—16.* Milyen szomorú, ha egy egész városra vagy tartományra ki kell mondani, hogy annak lakói hazugok, gonosz vadak, rest hasak. Megállhat-e ilyenek közt az igehirdető? Meg kell állnia éppen azért, hogy intsen és feddjen. Ki tudja, nem akad-e a konkoly között búza is? Kár volna azt is kitépni a konkollyal.

*Júl. 9. Jer. 5:1—6, 12—19. Titus 2:1—10.* A lelkipásztornak el kell találnia a hangot minden rendű és rangú emberrel szemben. Kinek, kinek azt nyújtani, amire szüksége van. Legfontosabb azonban a jó példával való előljárás, mert ez szegyeníti meg az ellenieit. Ha az igehirdető elete kifogásolható, akkor hiábavaló a legszebb beszéd.

*Júl. 10. Jer. 5:20—31. Titus 2:11—15.* Az evangélium egész tartama belé van foglalva abba a tanításba, amelyet itt Pál Titusnak ad. Reámutat a biztos alapra, amelyen hitünk felépülhet, Istennek a Jézus Krisztusban megjelent kegyelmére, megmutatja a megszentelődés útját (12. v.) s végül a nagy célt, Isten országának teljes kialakulását a földön, mikor Jézus Krisztus itt megjelenik, s vele együtt az Ő elkészített nepe.

*Júl. 11. Zsolt. 1. Titus 3:1—7.* A keresztyének sohasem szabad elfelejtenie, hogy neki földi összeköttetései is kötelességei is vannak. De ezeket is avval a lélekkel kell végeznie, amelyet az ujjászületés által nyert, Isten Lelkével. A földi élet előkészület az örökéletre.

*Júl. 12. Máté 5:20—26. Róm. 6:3—11. Máté 21:28—32. Csel. 8:28—38. Titus 3:8—15.* Hit által üdvözülünk, ingeny kegyelemből, de hitünk gyümölcsei a jó cselekedetek. Ahol ezek hiányoznak, ott beteg a hit. A jócselekedeteket nem pótolhatjuk vitatkozásokkal, körmönfont okoskodásokkal, mert ezek nem használnak, csak ártanak.

*Júl. 13. Zsolt. 73:13—28. Márk 1:1—8.* Márk evangéliuma a legrövidebb, a leg-tömörebb. Mindjárt belevág az események közepébe. Keresztelő Jánost állítja elénk, jellemző vonásokkal. Ő az úttörő a Jézus Krisztus előtt. Vizzel keresztel, de bejelenti azt, aki majd Szentlélekkel fog keresztelni.

*Júl. 14. Jer. 6:1—9. Márk 1:9—13.* Jézus megjelenik s vele együtt megjelenik a Lélek galamb alakjában. Ez János kedvéért történik, hogy szemmeláthatólag is meggyőződjék, hogy ez az Isten Fia, akiről ő szólt. A Lélek azonban rendszerint láthatatlan, csak hatásaiban észlelhetjük, mint a szelet. (Ján. 3:8.)

*Júl. 15. Jer. 6:10—21. Márk 1:14—20.* Jézus megkezdí munkáját. Ennek két legfőbb részlete az Isten országának hirdetése s evvel kapcsolatban a megtérésre való felszólítás, továbbá a tanítványok elhívása és azoknak nevelése. Erre a két dologra helyezte Jézus a legnagyobb súlyt.

V. Gy-né.